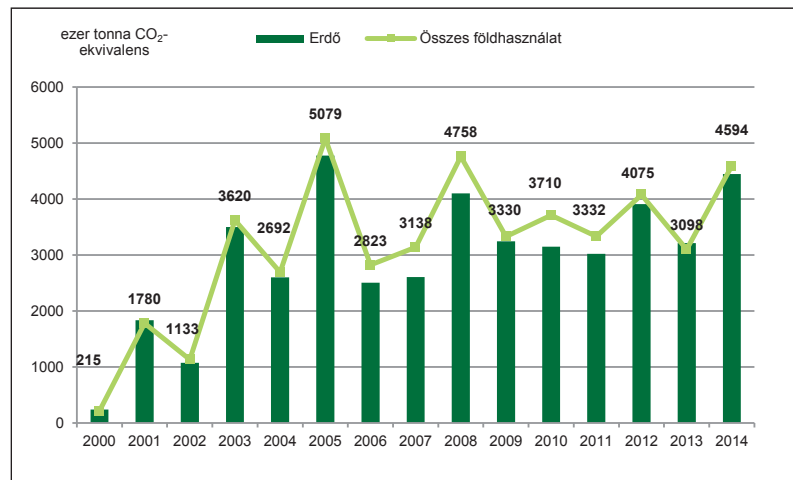

F.1.4. Az erdőterületek szén-dioxid-megkötése

Az eddigiekben azt hangsúlyoztuk, hogy a nemzeti szintű törekvésünknek elsősorban az üvegházhatású gázok emissziójának csökkentésének kell lennie. Mivel egyértelmű, hogy a klímaváltozás legfőbb oka az emberi eredetű CO₂-kibocsátás, az is nyilvánvaló, hogy ez ellen csupán két dolgot tehetünk, és ezek egyaránt fontosak. Egyrészt minden területen megvizsgáljuk a CO₂-emisszió csökkentésének lehetőségeit, megfelelő programokat dolgozunk ki ennek megvalósítására; másrészt igyekszünk javítani a légkörben lévő CO₂ megkötését, onnan történő „kivonását”. Ennek bizonyítottan leghatékonyabb és legtermészetesebb módját a zöld növények szolgáltatják, hiszen a fotoszintézis során a levegő szén-dioxidjából alakítják ki saját anyagaikat, vagyis értékes biomasszát termelnek. Ezen biomasszával gyakorlatilag ugyanolyan gazdálkodást kell folytatnunk, mint például a vizeink esetében, vagyis fenn kell tartanunk és lehetőleg bővítenünk egy „statikus” növényzetmennyiséget, amely a fosszilis energiahordozók által a légkörbe juttatott CO₂ megkötését végzi. Ezenfelül rendelkezhetünk egy „megújuló” mennyiség felett, ami karbonsemleges, és főként megújuló energiaforrásként újra és újra felhasználható. A korszerű erdőgazdálkodás ezt a két kategóriát általában egymástól nem elválasztva kezeli: az erdőkből kivágható fa mennyiségét annak fenntartható életkörülményei határozzák meg. Ezek mellett azonban már megjelentek az „energiaövények”, olyan intenzíven termeszthető fajokkal, amelyek esetében rövid idő alatt igen nagy mennyiségű biomassza-produkció érhető el, akár igénytelen körülmények között is.

Mivel a szén-dioxid-megkötés intenzitása a növényzeti borítottságtól függ, így egyértelműen az erdők jelentik a leghatékonyabb megoldást. Magyarországon így érdemes vizsgálni az erdős területek részarányát vagy az erdőtelepítések mértékét, de minden ilyen típusú adat esetén

Forrás: UNFCCC

a cél annak meghatározása, hogy hazánk erdős területeiben mekkora CO₂-megkötő potenciál rejlik. Érdemes vizsgálni ennek a teljes ÜHG-kibocsátáshoz viszonyított arányát is.

A diagramról leolvasható, hogy az erdőterületeink CO₂-megkötő képessége lassú és olykor egyenetlen ütemű, de határozott növekedést mutat az elmúlt 15 évben. A feladat ennek a képességnek a szinten tartása, esetleg további javítása.

A biomassza előállításának céljából telepítendő „energiaerdők” esetében kellő körültekintéssel kell eljárni, hiszen az esetleges új fajok a hazai környezetben könnyen invazivakká válhatnak, nemkívánatos módon átformálhatják a hazai erdős ökoszisztémák őshonos fajainak arányait.

Az ország egyes régióiban jelentősen eltér az erdőkkel való borítottság. Érdemes lenne megvizsgálni, hogy ezek az értékek milyen mértékben következményei a természeti adottságoknak, illetve az emberi tevékenységeknek. Tudvalévő, hogy a rendszerváltást követő privatizáció időszakában jelentős területek kerültek magánkézbe, és sajnálatosan megszorodott az indokolatlan erdőirtások, tarvágások száma.